

Sygn. akt II AKz 530/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Małgorzata Niementowska

Protokolant: Bożena Waniek

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory

po rozpoznaniu w sprawie **K. S. (S.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 27 sierpnia 2015 roku, sygn. akt XVI K 132/14

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i a

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie o sygn. akt XVI K 132/14 przedłużył wobec oskarżonego K. S., środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Mysłowicach z dnia 6 stycznia 2014 roku,

sygn. akt II Kp 2/14, (1 Ds. 18/14) na dalszy okres tj. do dnia 31 stycznia 2016 roku do godz. 9:30.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, a w szczególności:

a) art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, podczas gdy dla zabezpieczenia;

b) zarzucanego oskarżonemu czynu stanowi niewzruszalne domniemanie prawne, w myśl którego oskarżony będzie utrudniał postępowanie karne,

a w konsekwencji samoistnie uzasadnia stosowanie tymczasowego aresztowania nawet wówczas, gdy w okolicznościach sprawy brak podstaw

do przyjęcia, że oskarżony będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań

lub w inny sposób utrudniał postępowanie;

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że:

a) tylko izolacyjny środek zapobiegawczy umożliwi zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że porzucenie na stosowaniu nieizolacyjnych środków zapobiegawczych jest wystarczające dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania i zastosowanie nieizolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji oraz zakazu opuszczania kraju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione zażalenie nie jest zasadne, stąd nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew temu co twierdzi obrońca oskarżonego, okoliczności sprawy uzasadniają konieczność oraz prawidłowość przedłużenia wobec K.

S. izolacyjnego środka zapobiegawczego na okres wskazany w zaskarżonym postanowieniu.

W pierwszej kolejności należy zgodzić się Sądem pierwszej instancji, że fakt wymierzenia oskarżonemu nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego

w Katowicach z dnia 30 czerwca 2015 roku w sprawie o sygn. akt XVI K 132/14 kary 12 lat pozbawienia wolności, w wystarczającym stopniu uzasadnia istnienie dużego prawdopodobieństwa, że oskarżony popełnił zarzucone mu w akcie oskarżenia przestępstwo z art. 148 § 1 k.k., i tym samym zwalnia od dalszej argumentacji przekonania o istnieniu w stosunku do niego podstawowej przesłanki uzasadniającej stosowanie środków zapobiegawczych określonej w art. 249 § 1 k.p.k.

Na pełną akceptację zasługuje również ustalenie Sądu a quo co do szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania określonej w przepisie art. 258 § 2 k.p.k., zgodnie z którego treścią, tymczasowe aresztowanie może być uzasadnione nieprawomocnym skazaniem na karę pozbawienia wolności wyższą niż 3 lata.

Z uwagi na wymiar nieprawomocnie orzeczonej oskarżonemu kary 12 lat pozbawienia wolności, warunek ten w jego przypadku został niewątpliwie spełniony. Surowość wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności uzasadnia bowiem obawę, iż w przypadku przebywania na wolności, może on podjąć bezprawne działania zmierzające do zakłócenia prawidłowego toku postępowania odwoławczego, celem uchronienia się przed groźącą mu karą, bądź chociażby maksymalnego odsunięcia w czasie momentu prawomocnego jej wymierzenia, w tym te, o których mowa w art. 258 §1 pkt 1 i pkt 2 k.p.k.

Uznać więc należy, iż stosowany wobec K. S. izolacyjny środek zapobiegawczy w dalszym ciągu spełnia swoją funkcję procesową. Mając w polu widzenia powyższe okoliczności, w tym rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania środka zapobiegawczego, ich nasilenie i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania odwoławczego i jednocześnie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych, na obecnym etapie postępowania, do wydania prawomocnego orzeczenia, a w razie skazania – aż do chwili rozpoczęcia wykonywania kary, nadal jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok postępowania w niniejszej sprawie, zaś środki o charakterze wolnościowym, w okolicznościach niniejszej sprawy wobec ich oczywiście mniejszej efektywności, nie dają takiej gwarancji.

Zaznaczyć należy, iż na gruncie niniejszej sprawy nie ujawniły się przesłanki negatywne określone w art. 259 k.p.k., które przemawiałyby za potrzebą odstąpienia od stosowania wobec oskarżonego izolacyjnego środka zapobiegawczego i zastąpieniem go innymi o charakterze wolnościowym.

Mając zatem na względzie wskazane powyżej okoliczności, Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z.

1. odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu oraz jego obrońcy;

2. akta zwrócić

Katowice, dnia 16 września 2015 roku.